

denne Sag fra første Færd er bleven behandlet, afgiver ikke noget Mønster for, hvorledes en saglig Forhandling skal føres, og heller ikke noget Mønster for den Courtoisie, som man burde kunne vente mellem Mænd, der i afsligge Henseender dog staa hinanden nær i Ansæelser og nominelt endog høre til samme Parti. Det kan ikke undre, at disse Raab i Stoven have fundet Svar i samme Tone, og at det derved nu er kommet saaledes, at den koldblodige og upartiske Overvejelse, som altid i saadanne Spørgsmaal burde være det afgørende, har givet Plads for en Videnstabelighed, under hvilken det politiske Moment er kommet til at træde frem som eneaaendende, og hvor det alene gælder om sejrrigt at føre sin Vilje fuldt og helt igennem. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde det være ganske umuligt, at man med en saadan Halsstarrighed kunde have fastholdt netop det Punkt i Forslaget, som er det, der vækker Antipati og Uviljen paa den anden Side. Efter at man var begyndt med at forlange, at Sukkerstatten helt skulde falde bort, har man nu forladt dette Standpunkt; men man har ikke samtidig forladt sit Forlangende om en Ølstat paa 10 Kroner; man fastholder den samme eksorbitante Højde for Afgiften, som man var begyndt med; man har for enhver Pris villet beholde netop, hvad man vidste, var den ubehageligste Del af Forslaget, man har ikke en Gang gjort sig nogen Bestræbelse for om muligt at finde et andet Kompensationsobjekt, man har ikke — hvad der dog allerede af rent stattepolitiske Klogskabshensyn maatte anbefale sig — villet nøjes med foreløbig at tage en mindre stor Mundfuld med Udset til i Fremtiden at kunne faa den næste, naar den første var bleven fordøjet.

Under disse Forhold kan der ikke være synderlig Chance for, at et Forslag som stiller sig paa et mere koldblodigt, mere befindigt Standpunkt skulde kunne vinde stor Tilslutning. For mit Vedkommende maa jeg sige, at der af de her stillede Vædringsforslag ikke er noget, som jeg fuldt og helt kan slutte mig til. Nærmest til min Opfattelse kommer det subsidiaire Vædringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds (Tauber); men jeg er dog ingenlunde fuldt ud enig med det, som han foreslaar. Jeg havde derfor haft i Sindet selv at stille et Vædringsforslag til 2den Behandling. Ikke at jeg har smigret mig med at kunne finde de vijes Sten, som skulde bringe Harmoni mellem de stridende Elementer; men jeg har betragtet det som Bliot under Forhold som disse at forelægge for Tinget de Vædringer, som kunde anses for

rimelige og fornuftige, og derved give Tinget Lejlighed til at udtale sin Mening derom. Naar jeg alligevel har undladt at gøre det, saa er det ikke, fordi jeg har opgivet Troen paa, at vi dog mulig endnu kunde naa til en befindig og fornuftig Overvejelse af dette betydelige Spørgsmaal. Men jeg har her til 2den Behandling opgivet at stille Vædringsforslag, fordi Sagen, som den nu er kommen til at foreligge, i Djebliffet ikke drejer sig om selve Skatteloven. Efter at det Vædringsforslag, som det ene Mindretal har stillet, gaar ud paa at give Tinget Lejlighed til at stemme over det af to ærede Medlemmer tidligere indbragte Forslag om Alderdomsforsørgelse, maa man sige, at Diskussionen i Virkeligheden er kommen til at dreje sig om dette Spørgsmaal, medens derimod Spørgsmaalet om selve Skatteloven er traadt mere i Baggrunden. Jeg vil da, idet jeg om Stattespørgsmaalet og om de Vædringer, som mulig kunde frembyde sig, forbeholder mig senere Udtalelser ved kommende Lejlighed, endnu sige et Par Ord om det Forslag, som i Virkeligheden er blevet den væsentlige Genstand for denne Behandling, nemlig Forslaget om Alderdomsforsørgelse. Det er jo allerede den Gang det blev indbragt, blevet udtalt, og det er blevet gentaget senere, at dette Forslag nærmest er en Lejlighedslov. Det er naturligvis rigtigt, fordi det Stattegrundlag, hvorpaa der bygges, er det Lovforslag, som just var indbragt fra anden Side. Hvad angaar derfor den Betydning, som der kan lægges i en Afstemning over dette Forslag ved denne Lejlighed, ser jeg ikke, at det er nogen anden end den: Naar man er stillet overfor denne Ølstat, som synes at være uundgaaelig, hvad er saa at foretrække: Enten at bruge Pengene til en Alderdomsforsørgelse eller paa den Maade, som Flertallet foreslaar? Stillet overfor dette Valg, ser jeg ikke rettere end, at det er bedre at bruge Pengene til Alderdomsforsørgelsen. Naar jeg altsaa stemmer for Vædringsforslaget, betyder mit Ja netop dette og ikke noget andet. — At komme ind paa Enkelthederne finder jeg ikke Anledning til. Jeg skal kun i al Almindelighed udtale, at jeg ser ikke rettere, end at Forslaget gennemgaaende er bygget paa rigtige Principper, og at naar man en Gang naar til at kunne undergive denne Sag en koldblodig Drøftelse, vil den Erkendelse nok gøre sig gældende, at dette Forslag kommer den praktisk fornuftigste Ordning nærmere end noget andet Forslag, som hidindtil er fremkommet. I øvrigt ligger Enkelthederne ganske udenfor det, som jeg her finder Anledning til at tale om. Spørgsmaale om, hvor Aldersgrænsen skal sættes,